

Stokholmas un Upsalas mācītāja Kārļa Žola ceļavārdi šai nedēļai

6.jūnijā

Šobrīd dzīvā daba šajos ap mums ir kā ziedošs dārzs. Lai to pieredzētu, pat nav jādodas uz īpaši iekārtotiem dārziem vai parkiem. Paša Radītāja veidotu dārzu tu vari ieraudzīt un sajust, ja vien esi gatavs atrauties no datora vai telefona, depresīvas informācijas plūsmas vai izlaidēm, kas šo pašu, no lielākās daļas medijiem nākošo depresīvo informācijas plūsmu neveiksmīgi vēlas nomākt. Esmu skaidri redzējis, cik daudziem no šī, mūsu laika situācijas vāveres riteņa tik ļoti gribētos izrauties, bet cilvēki nespēj atrast atbildi - kā to izdarīt? Tam nepietiek drosmes. Un šī patiesība par drosmes trūkumu tiek aizsegta ar aizbildinājumiem par dažādiem apstākļiem, ka nav ne laika, ne līdzekļu, nedz citu iespēju....

Bet pavasaris, vasaras tuvums liek atkal no jauna pamosties. Ja vien tu tikai mazliet spēj sajust nedaudz plašāku dabisko vidi ap sevi, tu pieredzēsi jaunas krāsas, smaržas, skaņas, tavas maņas tiks uzrunātas... Un kur nu vēl, ja, sajūtot šīs uzrunas no dzīvās dabas, tu tām apzināti atsauksies un centīsies saklausīt, saskatīt vēl vairāk, dziļāk, patiesāk... Tad atklāsies jauna, bet varbūt vienkārši - sen aizmirsta, tavai patiesajai būtībai tik tuva pasaule...

Vai nav tā, ka šis - maigās gaismas, siltuma, plaukuma un ziedēšanas laiks arī atgādina kaut ko par kādu paradīzes situāciju, kurā neesam varējuši, neesam spējuši pieredzēt pastāvīgu, paliekamu vietu sev? Varbūt arī tādēļ pavasara laiks lielākajai daļai no mums ir tik mīļš un tuvs, jo tas uzrunā arī kādas mūsu iekšējas ilgas pēc situācijas, kurā varam būt plaukumā, kas varbūt nemaz nebeidzas. Arī tādēļ reliģiskajās tradīcijās atrodamais arhetips par radības sākotnējo idilli ir tik nozīmīgs, jo tajā sajūtam kaut ko no saviem aizsākumiem, kuros, kā brīžiem šķiet, vismaz kādi no mums būtu vēlējušies palikt. Bet tam cauri skan jautājums: kas izteikts kādā no arhetipāliem Bībeles stāstiem, ko lasām vienā no šodien baznīcās lasītiem Bībeles tekstiem: *"Un Kungs Dievs sauca cilvēkam un teica viņam: "Kur tu esi?"* (1.Mozus 3:9). Šis jautājums, kuru cilvēks cilvēks. dzird, vēl atrazdamies Ēdenes dārzā, kad ir ēdis no koka augļiem, kurus Dievs bija aizliedzis ēst un aiztikt, liek mums vaicāt tālāk pašiem sev: kur esam nokļuvuši šobrīd? Un tas jau savā būtībā nav negatīvs jautājums, bet jautājums par realitātes apzināšanos. Un bez visa pārējā realitāte ir arī tā, ka neskatoties uz visu pasaules progresu, mums vēl arvien ir bail. Nebūtu vērts uzskaitīt to, no kā cilvēki baidās, bet vēl arvien

pie savas esības robežām jūtamies kā kaili un vēlamies šīm komforta robežām netuvoties, no tām paslēpties. Šo pieredzi izsaka cilvēka atbilde Radītājam šajā pašā tekstā: *“Es dzirdēju dārzā tavu balsi un nobijos, jo esmu kails, un es paslēpos.”* (1.Mozus 3:10). Tā vai savādāk, bet tur kaut kas pateikts par katru no mums - arī par mūsu bailēm, kompleksiem, cēloņsakarībām norisēm, kuras vairs nemaz neapjaušam.

Un es nezinu, kā tas ir tev, bet vismaz man katru gadu dabas atjaunotne dod cerību un apliecinājumu, ka dārzs, kurā cilvēks bija likts pašos savas esības pirmsākumos, var turpināties tevī un manī, arī mums apkārt. Pavasara plaukums ar dzīvības spēku un enerģiju liek ar to caurstrāvēt arī pārējo laika ritu un arī paša cilvēka būtību, to apgaismojot un sasildot.

Lai smeļam gaismu, siltumu un spēku no šī laika! Tas mums tālākā ceļā, pieredzēs un izaicinājumos būs tik ļoti vajadzīgs.